

Predikan i Storkyrkan, den första augusti 2004

Matteus 7:26

Att bygga sitt hus på lös sand – hur många av oss har inte gjort det? Vi har förtvivlat försökt bygga våra liv på halvsanningar och på tystnad. Vi vågade inte, övermakten tycktes för stor, modet svek oss. Så vi byggde våra hus på lös grund, och när regnet kom, för det kommer alltid, började hela bygget att rasa. När regnet kom, när Mats älskade man dog och han inte ens vågade berätta på jobbet varför han var hemma. För Mats hade väl ingen? När vindarna blåste, när Emmas sambo dog och släktingarna fick lägenheten o sommarstugan. För vem var Emma? Vi är vana att undanhålla sanningen, vi är så bra på det att vi knappt märker hur vi censurerar våra liv. Vi själva jämnar marken för dom som inte vill se oss. Vi suddar ut spåren bakom oss. Det finns mycket sorg, smärta och utanförskap i våra liv. Jag är glad över att jag är lesbisk men jag kan känna sorg över utanförskapet. Att alltid behöva kämpa, alltid behöva tänka efter om det är rätt tillfälle att komma ut.

Eller är det så att det är samhället som bygger sitt hus på sand istf på berggrunden? Är det fördomar och rädsla som håller huset på plats? När solen skiner står huset stadigt men när verkligheten tränger sig på, då börjar bygget raseras. Då faller de fina tankarna om människans lika värde. När Bush kan säga utan att skämmas, att Jesus är hans förebild samtidigt som hans soldater torterar irakier, då brister illusionen, regnet öser ner o huset rämner. När människor som vi, kräver att få leva i sanning, när vi inte längre står ut med att bygga våra liv på halvsanningar o tystnad. Då rycker mörkrets riddare ut och kallar oss sjuka och farliga för samhällets bestånd. Varför är vi så skrämmande i deras ögon? På darrande ben försöker jag leva mitt liv så sant jag kan. Men alla vill inte veta av sanningen om mitt liv. Dom blundar hårt. Tänk om alla är rädda för utanförskapet? Tänk om det är därför våra motståndare kämpar så hårt, för vad är dom utan oss? Vad är kds-politikern Kathrine Pålson utan oss homosexuella, som hon har motarbetat i så många år? Vad är Maranata utan oss? Vad är George Bush utan muslimerna? Vad är bin Laden utan USA? Vad är kvällstidningarna utan Mijailovic? Kanske är det genom att sätta några utanför gemenskapen som vi bekräftar oss själva och våra val. Att ta ifrån någon rätten att älska, det är det värsta man kan göra mot en människa. Det är att säga – du är fel, du är ingen! Du får inte älska den du vill älska o som älskar dig, du får bara älska den **vi** vill du ska älska. Att bli sedd o bekräftad är livsviktigt. Ni har säkert hört om barnhemsbarnen som tynade bort, för att ingen såg dem eller tog i dom. De barn som låg närmast dörren o lysknappen klarade sig bäst, för de barnen blev mest sedda och mest berörda. Vi klarar oss inte utan varann, vi människor.

Kyrkan då? Är kyrkan byggd på stengrund eller på lös sand? Är kärleken störst av allt i kyrkan? Lever kyrkan som den lär? För mig var kyrkan ett ointagligt fort, här odlades rädslan för oliktankande, här blomstrade hierarkierna o patriarkatet. Aldrig att jag kunde ens drömma om att jag en dag skulle stå här i predikstolen i Storkyrkan som präst. Aldrig. Jag, en lesbisk feminist. Vad hände? Jo, jag blev sedd, hela jag. Inte bara kvinnan, inte bara min lesbiskhet, inte bara min politiska tillhörighet, inte bara min yrkesroll. Jag blev sedd bortom allt det där. Å det hände här i Storkyrkan. Det var den homosexuella frigörelseveckan, som vanligt var det mässa här i Storkyrkan o Lars Carlsson, den gamle biskopen predikade. Jag stod i kvinnokören o sjöng. Lars pratade om Guds kärlek o med ens kände jag mig älskad för den jag var, jag behövde inte vara rädd, jag behövde inte försvara mig. Gud kom in i mitt liv som en varm hand, jag ser dig och vill ha dig nära – det var budskapet. Allt är bra.

Den upplevelsen bar jag i mitt hjärta, jag vågade inte berätta om den för nån. Gud var inte riktigt gångbar i mina kretsar på den tiden. Men till sist kunde jag inte vara tyst, jag var tvungen att få berätta. Det liknade mycket komma ut-processen. Då vet många av er hur det

kändes. Det var som att komma hem till sig själv, äntligen. Jag var hel. Hur berättar man om såna händelser, utan att hälften av er slutar lyssna? Hur förmedlar jag min upplevelse av Guds kärlek utan att en del av er stänger av när det handlar för mycket om Gud o religion? Det är ok att gå till Storkyrkan bara dom inte pratar för mycket om Jesus o Gud, eller hur? Hela våren o sommaren har händelserna i Knutby varit i tidningar o på TV. Församlingen som byggde sitt hus på lösan sand. Det är så skönt när andra bestämmer åt en, då slipper man ansvar. Den bilden av religion lever starkt i oss, vi som lärt oss att tänka själva, vi som varit tvungna att tänka själva o hitta egna vägar, att ha distans, att kritiskt granska världen omkring oss. En tro som begränsar o förbjuder, en tro med skyldigheter men få rättigheter, en tro med mycket skuld o skam. Vi har nog av sånt i våra egna liv!

Men min upplevelse av Gud var inte en upplevelse av tvång, skuld o skam utan av befrielse. För mig är Guds kärlek den totala kärleken, den totala bekräftelsen, som vi söker i relationer men som vi innerst inne vet att vi aldrig kan få av en människa. Den som nästan alla sångtexter handlar om,

Vi lever i en tid av andlig törst, det är vi här bevis på. Vi fyller Storkyrkan o det handlar inte bara om att det är en stor lokal som ligger centralt utan det handlar om att det just är en kyrka, jag tror att fler än jag, drivs av en längtan efter något mer, nånting som har med andlighet att göra. Vi är inte bara yta, vi är också djup.

Det är så lätt att bara se kyrkan som en institution, med regler o hierarkier, med traditioner o obegripliga ord. O institutionen finns, med hierarkier, regler, trad o obegripliga ord. *Men ingen kyrka överlever utan människor. Kyrkan är vi.* Det är vi som kan ändra det som vi upplever som förtryckande. Kyrkan är som samhället i övrigt, varken bättre eller sämre – för den består av oss. Samhället kan vi ändra på o vi har också gjort det – kyrkan kan vi också förändra. Kyrkan är i ständig förändring. Det har hon varit från allra första stund. Det har alltid funnits människor som inte finner sig i orättvisor o förtryck. Grunden är kärleken, det är berggrunden, kärleken är rättesnöret. Kärleken till Gud, till oss själva och till varann.

Vi alla är skapade till Guds avbild, transsexuella, homosexuella, bisexuella, heterosexuella – att tro att Guds kärlek bara skulle inrymma en del av mänskligheten är att förminska Guds storhet o fantasi. Vi är här för att älska o bli älskade, det är vårt uppdrag. På Katarina kyrkogård här i stan finns en gravsten med orden: *det är genom att beskriva kärleken som vi gör rädslan maktlös.* Så var det för mig med min kärlek till Gud – jag blev mindre rädd, inte orädd men mindre rädd. Jag kände mig fri. Gud älskar mig, bortom alla masker, bortom alla etiketter. Gud älskar er, gränslöst utan att ifrågasätta. Att beskriva kärleken betyder inte att vi måste förminska andra – det är lätt hänt. Det är så skönt att höra till, att vara en bland många av samma sort, det ger gemenskap och en känsla av makt kanske men vi är varken bättre eller sämre än andra, det vi möjligen är bättre på, är att vi vet hur det känns att ställas utanför. Det är en dyrköpt erfarenhet men väldigt användbar. Vi har nåt att bidra med. Jag vill ha en kyrka som kan förändras och förändra! Som har sin grund i kärleken – Guds kärlek till oss och den kärlek vi kan känna för oss själva o andra, sin bergfasta grund där men huset kan faktiskt byggas om, byggas till, vi kan flytta en innervägg och kanske sätta dit några fönster till. Grunden ska vara stabil men huset måste vara föränderligt, som vi själva och som livet.

Ann-Christine Janson